

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Λ. Ηρακλείου 145- 142 31 ΠΕΡΙΣΣΟΣ

τηλ.:210-2592418 fax: 210-2592388

e-mail: mailbox@gt.kke.gr, <http://www.kke.gr>

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ

«Οι θέσεις του ΚΚΕ για τον πολιτικό γάμο των ομόφυλων ζευγαριών και τις επιπτώσεις του στα δικαιώματα των παιδιών»

1. Η ΚΕ του ΚΚΕ συζήτησε τη θέση του Κόμματος σχετικά με το νομοσχέδιο της κυβέρνησης που δόθηκε στις 25 Γενάρη 2024 στη δημόσια διαβούλευση με θέμα «Ισότητα στον πολιτικό γάμο, τροποποίηση του Αστικού Κώδικα και άλλες διατάξεις». Οι διατάξεις του σχεδίου νόμου αναδεικνύουν ποιο είναι το κύριο ζήτημα που επιδιώκεται να λυθεί.

Το σχέδιο νόμου δεν αφορά την κοινωνική αναγνώριση της δυνατότητας των ομόφυλων ζευγαριών να διαλέγουν μια μορφή συμβίωσης και ο νόμος να ρυθμίζει κάποιες μεταξύ τους προσωπικές, οικονομικές και κοινωνικές σχέσεις. Δεν αφορά στην ανάγκη να σπάσει η κοινωνική προκατάληψη σε βάρος τους, που μπορεί να δυσκολεύει την επιλογή τους στη συμβίωση, για παράδειγμα τις δυσκολίες να νοικιάσουν σπίτι, να προσληφθούν σε δουλειά κ.λπ.

Χωρίς καμία αμφιβολία, πλέον, η θεσμοθέτηση του πολιτικού γάμου ομόφυλων ζευγαριών έρχεται για να προχωρήσει η αναγνώριση της κοινής γονικής τους ευθύνης όπως προβλέψαμε ήδη από το 2015 οπότε επεκτάθηκε το Σύμφωνο Συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια. Αυτή όμως η αναγνώριση της κοινής γονικής ευθύνης ομόφυλων ζευγαριών μπορεί να προκύψει μόνο με την παράκαμψη της αντικειμενικής συμπληρωματικότητας γυναίκας - άνδρα στην αναπαραγωγή του είδους, στην τεκνοποίηση.

Με το άρθρο 10 νομιμοποιείται η εμπορευματοποίηση της τεκνοποίησης και της τεκνοθεσίας για την παράκαμψη της σχέσης μητρότητας - πατρότητας. Το νομοσχέδιο θεσμοθετώντας την αναγνώριση της εμπορευματοποιημένης χρησιμοποίησης της «παρένθετης μητρότητας» από ομόφυλα ζευγάρια ανδρών σε άλλη χώρα, καθώς και την αναγνώριση της εξωσωματικής γονιμοποίησης μέσω τράπεζας σπέρματος για ομόφυλα ζευγάρια γυναικών, ουσιαστικά τροφοδοτεί παραπέρα την εμπορευματοποίηση της διαδικασίας απόκτησης παιδιών.

Το ίδιο αφορά και στην τεκνοθεσία (υιοθεσία). Με δεδομένο ότι οι αιτήσεις για υιοθεσία από ζευγάρια ή μεμονωμένα άτομα είναι πολλαπλάσιες των παιδιών που είναι προς υιοθεσία σε δομές παιδικής προστασίας, ανοίγει ο δρόμος ουσιαστικά για εμπορία παιδιών προσφύγων, αλλά και από χώρες που λιμοκτονούν, που δεν υπάρχουν ή δεν εφαρμόζονται μέτρα αντισύλληψης και γενικότερα η ανθρωπίνη ζωή, ειδικότερα η βρεφική, παιδική, είναι ευτελισμένη.

Επομένως, ο πρώτος βασικός λόγος άρνησης του ΚΚΕ στην επέκταση του πολιτικού γάμου σε ομόφυλα ζευγάρια, που κατοχυρώνει την κοινή γονική μέριμνα, είναι η εμπορευματοποίηση της τεκνοποίησης και της τεκνοθεσίας.

Δεύτερος, εξίσου βασικός και αλληλένδετος, λόγος είναι ότι στην πράξη, με τα άρθρα του νομοσχεδίου παρακάμπτεται το κοινωνικό δικαίωμα του παιδιού στη σχέση μητρότητας - πατρότητας, ως μια εξελισσόμενη βιοκοινωνική σχέση.

2. Το Κόμμα μας θεωρεί ότι η γονεϊκότητα είναι η σχέση του γονιού με το παιδί, που σε ατομικό επίπεδο αντανακλά τις υφιστάμενες κοινωνικές σχέσεις. Βάση της θέσης του ΚΚΕ είναι τα δικαιώματα του παιδιού, δηλαδή η κοινωνική του ανάγκη να έχει δεσμούς με τη μητέρα - τον πατέρα. Αυτή η ανάγκη έχει αντικειμενική βάση: Την αμφίπλευρη σχέση μητρότητας - πατρότητας, που προκύπτει από τη συμπληρωματική λειτουργία άνδρα - γυναίκας στη διαδικασία τεκνοποίησης. Οι νόμοι που θεσπίζονται πρέπει να υποβοηθούν αυτό το δικαίωμα και όχι να το ανατρέπουν.

Η διαλεκτική - υλιστική προσέγγιση της σχέσης μητρότητας - πατρότητας δεν σημαίνει ούτε απόλυτο βιολογισμό, αλλά ούτε άρνηση αυτής της συμπληρωματικότητας. Η σχέση

μητρότητας - πατρότητας είναι αποκλειστικά ανθρώπινο χαρακτηριστικό, πέρα από την ενστικτώδη προστασία που παρέχει κάθε θηλαστικό στα νεογνά του. Η συμπληρωματική αυτή σχέση έχει φυσική βάση - γιατί ο άνθρωπος αναπαράγεται με φυσικό τρόπο - και από την πρώτη στιγμή αποκτά κοινωνικό χαρακτήρα.

Ο άνθρωπος είναι ένα κοινωνικό φυσικό ον, δηλαδή η ικανοποίηση των φυσικών αναγκών του, όπως και των κοινωνικών, μπορεί να συντελεστεί αποκλειστικά με κοινωνικό τρόπο. Άρα η ανθρώπινη μητρότητα και η ανθρώπινη πατρότητα είναι εγγεγραμμένες στο είδος «άνθρωπος». Ο άνθρωπος είναι το σύνολο των κοινωνικών του σχέσεων, γεγονός που δεν αναιρεί τη βιολογική υπόσταση, αλλά την περιλαμβάνει. Αυτό σημαίνει ότι η πατρότητα και η μητρότητα δεν μπορούν να ειπωθούν αποσπασμένες τόσο από το βιολογικό υπόβαθρο όσο και από τις κοινωνικές σχέσεις.

Όσο ο άνθρωπος εξελίσσεται κοινωνικά, τόσο πιο συνειδητά πρέπει να αντιμετωπίζει και την ατομική ευθύνη στην τεκνοποίηση, να συνειδητοποιεί την ευθύνη του για τη νέα ζωή, που αντικειμενικά είναι εξαρτημένη από τους γονείς και ιδιαίτερα από τη μητέρα για σημαντικό χρονικό διάστημα. Ο αποκλεισμός της ανθρώπινης - κοινωνικής μητρότητας σημαίνει ότι αφαιρείται η μητρότητα ως κατάκτηση της μακράιωνης ανάπτυξης του ανθρώπου.

Δεν αναφερόμαστε στις έννοιες της μητρότητας - πατρότητας ως κοινωνικών ρόλων, που οπωσδήποτε είναι διαφορετικοί ανάλογα με τον χαρακτήρα της εκάστοτε κοινωνίας, ανάλογα με το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, που προσδιορίζει και τον τρόπο της υλικής παραγωγής. Αντανακλάται και στις μορφές της κοινωνικής συμβίωσης, όπως στην οικογένεια, επομένως και στις κοινωνικές, νομικές, πολιτιστικές σχέσεις που περιβάλλουν την τεκνοποίηση. Από τη δουλοκτητική κοινωνία μέχρι και τον καπιταλισμό, η κοινωνική θέση της γυναίκας περιορίστηκε στον ρόλο της συζύγου, μόνο για να κάνει παιδιά και να τα φροντίζει, να ασχολείται με τις στενά οικογενειακές εργασίες κι όχι με την ευρύτερη κοινωνική εργασία. Πρόκειται για την υποταγή της γυναίκας στον άνδρα για χιλιάδες χρόνια (ζήτημα που αφορούσε και την εκμεταλλεύτρια τάξη εξουσίας ή τον ελεύθερο ατομικό παραγωγό). Βέβαια, και η σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία αναπαράγει τη γυναικεία ανισοτιμία με σύγχρονες μορφές.

Στον καπιταλισμό, με τη μαζική ένταξη των γυναικών στη μισθωτή εργασία ή στην αυτοαπασχόληση, που αντικειμενικά επέφερε τη σχετική οικονομική ανεξαρτησία της γυναίκας από τα ανδρικά μέλη της οικογένειας (πατέρας, αδερφός, σύζυγος), με τον αντίστοιχο νομικό εκσυγχρονισμό, εξελίχθηκε και το κοινωνικό περιεχόμενο της μητρότητας, αλλά και της πατρότητας: Η μητρότητα ως κύριος κοινωνικός ρόλος της γυναίκας υποχωρούσε, ενώ αναβαθμιζόταν η πατρική ευθύνη, ιδιαίτερα για την εργατική τάξη και τα λαϊκά τμήματα των μεσαίων στρωμάτων της πόλης.

Οι εξελίξεις αυτές αποτυπώθηκαν σε ουσιαστικές αλλαγές στο Δίκαιο (Οικογενειακό, Εργατικό κ.λπ.), όπως στην κατάργηση των νόμων κατοχύρωσης της γυναικείας ανισοτιμίας στον γάμο (μοιχεία εκ μέρους της, προίκα, υποχρέωση απόκτησης του επωνύμου του συζύγου κ.ά.), αλλά και στη θεσμοθέτηση με καθυστέρηση της κοινής γονικής μέριμνας ακόμα και για γονείς με ελεύθερη συμβίωση. Αυτά ήταν κατοχυρωμένα στη Σοβιετική Ένωση, πολύ αργότερα στις καπιταλιστικές χώρες, όπως και στην Ελλάδα.

Το τυπικά κοινό δικαίωμα άνδρα και γυναίκας στην εργασία, οι προοδευτικές αλλαγές στο Δίκαιο - αν και με μεγαλύτερη καθυστέρηση στις συμπεριφορές - σωστά επέφεραν και τη διεύρυνση των ευθυνών της πατρότητας όχι στενά στην οικονομική ευθύνη για τα παιδιά, αλλά σε όλα τα ζητήματα της καθημερινής φροντίδας. Υπάρχει ως τάση η συμβολή και των δύο γονιών στην ανατροφή των παιδιών. Επέδρασαν, βέβαια, και οι αντικειμενικές αλλαγές στις συνθήκες εργασίας και ζωής (ωράρια, γενίκευση ελαστικών σχέσεων εργασίας) ιδιαίτερα την περίοδο της προηγούμενης καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης.

3. Θεωρούμε ότι το κύριο ζήτημα που συνδέεται με τον πολιτικό γάμο σήμερα είναι η κοινωνική ευθύνη της μητρότητας και της πατρότητας, νομικά κατοχυρωμένης ως κοινής γονικής μέριμνας. Όσο αδυνατίζει το οικονομικό κίνητρο του γάμου, όσο στηρίζεται όλο και περισσότερο στην ελεύθερη επιλογή συμβίωσης (ιδιαίτερα για τις εργατικές, λαϊκές δυνάμεις), τόσο στον πυρήνα του γάμου παραμένει ως αναγκαιότητα μόνο η θεσμική ρύθμιση της κοινής γονικής μέριμνας. Η γονική μέριμνα αφορά συνολικά την ευθύνη για το παιδί (ανατροφή, μόρφωση, υγεία, στέγη και περιλαμβάνει τη διοίκηση της περιουσίας του παιδιού, εάν υπάρχει τέτοια ξεχωριστή), είτε στη μορφή των φυσικών γονιών είτε στην

υποκατάστασή τους με τεκνοθεσία (δηλαδή με νομική πράξη που μεταβιβάζει τη γονική μέριμνα μητρότητας ή πατρότητας ή και αμφότερων σε θετούς γονείς).

Το ΚΚΕ είναι αντίθετο με τον πολιτικό γάμο των ομόφυλων ζευγαριών, γιατί κατοχυρώνει γονεϊκότητα σε άτομα του ίδιου φύλου, οδηγεί στον αποκλεισμό είτε της μητρότητας, είτε της πατρότητας. Θεσμοθετεί τη διπλή γονική μητρότητα ή διπλή γονική πατρότητα αντίστοιχα. **Η έννοια της διπλής ομόφυλης γονεϊκότητας στην ουσία αποκόπτει την έννοια της γονικής ευθύνης από την αντικειμενική κοινωνική και βιολογική βάση της.** Γι' αυτό άλλωστε το 2015 το ΚΚΕ άσκησε κριτική, ενστάσεις και καταψήφισε το σύμφωνο συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια, προβλέποντας ότι θα αποτελούσε προθάλαμο για τον πολιτικό γάμο και την τεκνοθεσία.

Η μη θεσμοθέτηση πολιτικού γάμου στα ομόφυλα ζευγάρια δεν συνιστά ανισότητα, αφού και για τα παιδιά χωρισμένων ετερόφυλων ζευγαριών δεν ισχύει η μεταβίβαση της γονικής μέριμνας του ενός από τους διαζευγμένους στον νέο/α σύζυγο του άλλου, κι ας συγκατοικούν, κι ας δέχεται το παιδί συναισθήματα ή και ουσιαστική φροντίδα από αυτόν/ήν. Στην περίπτωση ενός χωρισμένου ετερόφυλου ζευγαριού με παιδιά, οι σχέσεις των παιδιών με τους νέους συντρόφους των γονιών τους δεν οδηγεί ούτε σε αποκλεισμό της μητρότητας ή πατρότητας, ούτε σε γονεϊκότητα 1, 2, 3, 4 κ.λπ. Οι σχέσεις του παιδιού με τη μητέρα και τον πατέρα του δεν πρέπει να εμποδίζονται από τις μεταξύ τους δυσλειτουργικές σχέσεις όταν δεν συζούν. Αλλά και αυτό δεν είναι ζήτημα αποκλειστικά διαπροσωπικών σχέσεων, γιατί κι αυτές αντανακλούν τις κοινωνικές. Το κράτος πρέπει να διαμορφώνει τις προϋποθέσεις (οικονομικές, ευρύτερα κοινωνικές, νομικές, πολιτιστικές) για να εξασφαλίζεται η ουσιαστική υλοποίηση της μητρικής και πατρικής ευθύνης. Γι' αυτό, ακόμα και στην τεκνοθεσία υπάρχουν ορισμένα κοινωνικά κριτήρια σε κάθε χρονική περίοδο και χώρα.

Στην περίπτωση της τεκνοθεσίας από μεμονωμένο άτομο - γυναίκα ή άνδρα κι όχι ζευγάρι - οπωσδήποτε η υποκατάσταση της βιολογικής μητέρας ή του βιολογικού πατέρα παρουσιάζεται μονομερής, άρα ελλιπής. Δεν οδηγεί, όμως, σε διπλή μητρότητα, διπλή πατρότητα ή και τριπλή ή και πολλαπλή γονεϊκότητα - γονέας 1, γονέας 2, γονέας 3 κ.λπ. - κάτι που ισχύει ήδη σε ορισμένα κράτη.

Αυτή η δυνατότητα προωθήθηκε και με την πρόσφατη απόφαση του Ευρωκοινοβουλίου (14/12/2023) για το λεγόμενο «*Ευρωπαϊκό Πιστοποιητικό Γονικής Σχέσης*», που αναγνωρίζει τη γονική σχέση του παιδιού με περισσότερους από δύο γονείς, ακόμα και με «*πρόσωπα που ισχυρίζονται ότι είναι γονείς*» του.

Είναι μεγάλη απλούστευση, να προβάλλεται ότι η κοινωνική ανάπτυξη, αλλά και η συναισθηματική κατάσταση του παιδιού εξαρτώνται μόνο από τη δεδομένη αγάπη των ομόφυλων συντρόφων ή η σχέση τους να παρουσιάζεται εξιδανικευμένη, απαλλαγμένη από παθογόνα στοιχεία, όπως τριβές ακόμη και βία, που χαρακτηρίζουν άλλωστε και ετερόφυλα ζευγάρια. Αυτές οι απόψεις συνειδητά ή ασυνειδητά εμπεριέχουν υποτίμηση του ενός φύλου, υποτίμηση είτε της πατρότητας, είτε της μητρότητας.

Η ψυχική και σωματική - πνευματική υγεία και κοινωνική ανάπτυξη των παιδιών είναι φανερό ότι δεν μπορεί να εξασφαλιστεί από ένα σύστημα που μετρά τις ανάγκες εργαζομένων και παιδιών, όπως και των συνταξιούχων, με τον γνώμονα του «κόστους - οφέλους» από τη σκοπιά της καπιταλιστικής ανταγωνιστικότητας. Επομένως, σε αυτές τις συνθήκες δεν μπορούμε να κάνουμε συγκρίσεις μεταξύ «ευτυχισμένων και ισορροπημένων» παιδιών ετερόφυλων ζευγαριών και «μη ευτυχισμένων» για όσα ζουν με ομόφυλα ζευγάρια, όπως και αντίστροφα. Αντίθετα, αυτό που επιβεβαιώνουν και οι αστικά κατευθυνόμενες έρευνες είναι το γεγονός ότι οι αλληπάλληλες βαθιές και παγκόσμια συγχρονισμένες οικονομικές κρίσεις - και όχι μόνο - συνοδεύονται από έξαρση της εφηβικής πορνείας, αγοριών και κοριτσιών, της βίας και παραβατικότητας, της τοξικοεξάρτησης, του αλκοολισμού, διάφορων άλλων ειδών εξαρτήσεων (π.χ. τζόγος, διαδίκτυο).

4. Στις μέρες μας, τα επιστημονικά επιτεύγματα, η δυνατότητα παρέμβασης στο ωάριο και στο σπερματοζωάριο, στο DNA, φέρνουν στο κοινωνικό - πολιτικό επίπεδο νέα βιοηθικά διλήμματα. Όπως συμβαίνει με κάθε νέα επιστημονική γνώση και τα αντίστοιχα τεχνολογικά επιτεύγματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την ταχύτερη άνοδο της κοινωνικής ευημερίας ή για την ανάσχεση ή και την καταστροφή της: Ανοίγουν ήδη ζητήματα για τη δυνατότητα αναπαραγωγής του ανθρώπου πλήρως με τεχνολογικά μέσα σε συνθήκες εργαστηρίου καθώς και ζητήματα παρέμβασης και στον

γενετικό κώδικα, προκαθορισμού χαρακτηριστικών κ.ά., δηλαδή με στοιχεία ευγονικής. Με αυτήν την έννοια και η Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή (ΙΥΑ) μπορεί, από τη μια, να χρησιμοποιηθεί για την καταπολέμηση της υπογονιμότητας, για την εκπλήρωση της μητρότητας - πατρότητας, αλλά, από την άλλη, να αξιοποιηθεί, με κίνητρο το καπιταλιστικό κέρδος, το οποίο οδηγεί στο εμπόριο ωαρίου - σπέρματος, στην εμπορευματοποίηση της τεχνητής γονιμοποίησης, κυρίως στην εμπορευματοποιημένη χρησιμοποίηση της «παρένθετης μητέρας», από τις πιο ακραίες μορφές εκμετάλλευσης του γυναικείου σώματος.

Πρόκειται για έναν κερδοφόρο τομέα με παγκόσμια δικτύωση. Στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αγοράς δεν μπορούν να μπου κανόνες σε αυτήν τη διαδικασία. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Ελλάδα καταργήθηκαν και ορισμένες ασφαλιστικές δικλίδες του 2002 με αλλεπάλληλες νομοθετικές διατάξεις, τις οποίες καταψηφίσαμε και για τα ετερόφυλα ζευγάρια. Στην πραγματικότητα, με αυτούς τους νόμους το κράτος τροφοδότησε και τροφοδοτεί τα κέρδη των αντίστοιχων επιχειρηματικών κολοσσών, τον αναπαραγωγικό ιατρικό τουρισμό στην Ελλάδα.

Η διαδικασία αυτή μπορεί να οδηγήσει στην ανεξέλεγκτη χρησιμοποίησή της και να τροφοδοτήσει τη συνειδητά επιδιωκόμενη διάρρηξη της διαλεκτικής σχέσης μητρότητας - πατρότητας, που εδράζεται στη βιολογική συμπληρωματικότητα γυναίκας - άνδρα στην αναπαραγωγική διαδικασία.

Θεωρούμε ότι η «παρένθετη μητρότητα», μόνο ως εξαίρεση μπορεί να ακολουθείται, με ένα σύνολο πολύ αυστηρών προϋποθέσεων και προδιαγραφών (ιατρικοί λόγοι, οικογενειακοί δεσμοί με τη γυναίκα που κυοφορεί το τέκνο, δικαστική άδεια, προστασία της υγείας της παρένθετης γυναίκας και του παιδιού, επιστημονική, κοινωνική έρευνα για την πορεία της συναισθηματικής, κοινωνικής ανάπτυξης του παιδιού, αλλά και της παρένθετης γυναίκας). Βέβαια, όσο κυριαρχεί η εμπορευματοποίηση στην Υγεία και την ΙΥΑ αυτές οι προϋποθέσεις, δυστυχώς, δεν μπορούν να διασφαλιστούν.

5. Ειδικό ζήτημα είναι οι ρυθμίσεις για τις σχέσεις των παιδιών με τους συντρόφους των γονιών τους (σε ετερόφυλα και ομόφυλα ζευγάρια):

Το Κόμμα παρακολουθεί τις σύγχρονες εξελίξεις στις σχέσεις συμβίωσης μεταξύ των ανθρώπων που έχουν αποκτήσει παιδιά. Σύμφωνα με το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο, ο πατέρας και η μητέρα έχουν από κοινού τη γονική μέριμνα των παιδιών που έχουν γεννηθεί μέσα σε γάμο, σε σύμφωνο συμβίωσης ή έχουν αναγνωρισθεί είτε εκούσια από τον πατέρα, είτε μετά από δικαστική απόφαση, η οποία εκδίδεται μετά από αγωγή. Στην περίπτωση υιοθεσίας τέκνου από ένα μόνο πρόσωπο, ο/η μελλοντικός σύζυγος αποκτά κοινή γονική μέριμνα μόνο εφόσον εκ των υστέρων υιοθετήσει και ο ίδιος το παιδί. Ταυτόχρονα, διαμορφώνονται σχέσεις του παιδιού με ανθρώπους που δεν ασκούν τη γονική μέριμνα, αλλά βρίσκονται σε καθημερινή επαφή μαζί του. Πρόκειται για τους νέους συντρόφους των διαζευγμένων γονιών (είτε έχουν κάνει γάμο ή σύμφωνο συμβίωσης, είτε απλώς συμβιώνουν) ή τους συντρόφους των θετών ή ανάδοχων γονιών, που μπορεί να έχουν ετερόφυλο ή ομόφυλο σεξουαλικό προσανατολισμό.

Σε αυτές τις περιπτώσεις, για να λυθούν μια σειρά από ζητήματα της καθημερινότητας και των αναγκών του παιδιού, απαιτείται η συνεργασία των συμβιούντων τόσο μεταξύ τους, όσο και με τους φυσικούς γονείς. Πρόκειται για ενέργειες που σε μεγάλο βαθμό εφαρμόζονται ήδη στην πράξη. Για παράδειγμα, για τη ρύθμιση της γονικής μέριμνας μετά τον θάνατο του φυσικού ή θετού γονιού - εφόσον δεν υπάρχει δεύτερος φυσικός γονιός - μπορεί ο σύντροφος ή η σύντροφός του να αναλάβει την επιτροπεία, που ουσιαστικά δεν διαφέρει από την ανάληψη της γονικής μέριμνας, αν ο γονέας τον ορίσει γι' αυτόν το σκοπό είτε με διαθήκη, είτε με δήλωσή του σε ειρηνοδίκη ή σε συμβολαιογράφο σύμφωνα με τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα για την Επιτροπεία (περ. 2 άρθ. 1592 ΑΚ). Ο επίτροπος έχει τα καθήκοντα της επιμέλειας του παιδιού (1603ΑΚ) όπως και ο φυσικός γονιός. Στο αντεπιχείρημα ότι «είναι μια πρόσθετη νομική διαδικασία», υποστηρίζουμε ότι είναι αναγκαία, από τη σκοπιά των δικαιωμάτων της προστασίας του παιδιού που δεν συμπίπτουν πάντα με τις επιθυμίες αυτού που διεκδικεί τη γονική μέριμνα.

Με βάση τα παραπάνω, φαίνεται ότι μια σειρά από υπάρχουσες νομοθετικές ρυθμίσεις που είναι σε ισχύ λύνουν στην πράξη ζητήματα που τίθενται από κόμματα, ΜΜΕ και ΜΚΔ. Ταυτόχρονα, το ΚΚΕ ξεκαθαρίζει ότι όπου εντοπίζονται ζητήματα ρύθμισης της

καθημερινότητας στη συμβίωση τέκνων - φυσικών ή υιοθετημένων - και συντρόφων/συμβιούντων των γονιών τους σε ομόφυλα ζευγάρια, μπορεί να προχωρήσει η αντιμετώπιση τέτοιων καταστάσεων με τη βελτίωση των σχετικών νομοθετικών ρυθμίσεων, χωρίς να παρακάμπτεται ή να αναιρείται η αρχή της κοινής γονικής μέριμνας μητρότητας - πατρότητας, που παράγεται από τη βιολογική σχέση άνδρα - γυναίκας στην αναπαραγωγική διαδικασία.

Επιπλέον, σημειώνουμε ότι γενικότερα, στις σημερινές συνθήκες μεγάλης αύξησης των διαζυγίων και των υπό διαστάσει συζύγων, τα ζητήματα της ρύθμισης των σχέσεων του παιδιού τόσο με τους ανθρώπους που ασκούν τη γονική μέριμνα, όσο και με αυτούς που ζουν μαζί με το παιδί, αλλά δεν ασκούν τη γονική μέριμνα ή έστω την επιμέλεια, είναι σύνθετα και δεν μπορούν όλα να λυθούν κυρίως με πάγιες νομοθετικές ρυθμίσεις. Αυτό επιβεβαιώθηκε και στην περίπτωση της «υποχρεωτικής συνεπιμέλειας» των παιδιών από τους φυσικούς τους γονείς μετά από το διαζύγιο ή τη λήξη της ελεύθερης συμβίωσης, που δημιούργησε περισσότερα προβλήματα από ό,τι έλυσε με τον τρόπο που θεσμοθετήθηκε. Παρουσιάζονται πολλά ζητήματα «κατάχρησης» της επιμέλειας (παραμέληση, κακοποίηση μέχρι και σεξουαλική βία) εκ μέρους ανθρώπων που την ασκούν με βάση τον νόμο ή στην πράξη έχουν ευθύνες φροντίδας των παιδιών.

Όλα αυτά τα ζητήματα δεν είναι στενά «ατομικά - οικογενειακά», όπως συχνά τα αντιλαμβάνονται φυσικοί ή θετοί γονείς, αλλά είναι κοινωνικά με άξονα το αυτοτελές συμφέρον του παιδιού. Ωστόσο, η λειτουργία των υπηρεσιών της κοινωνικής πρόνοιας υπολείπεται κατά πολύ ως προς τις δομές και τα μέσα στήριξης της γονικής μέριμνας κι επιμέλειας, ελέγχου στην άσκηση της από τη γέννηση του παιδιού ή την τεκνοθεσία του, μέσω όλων των δομών Προσχολικής Αγωγής και Εκπαίδευσης, των Κέντρων Υγείας και ειδικότερα Ψυχικής, με εξειδικευμένες υπηρεσίες για τη νηπιακή, παιδική κι εφηβική ηλικία.

6. Στις τοποθετήσεις, τόσο εκπροσώπων της κυβέρνησης όσο και των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, υπάρχει μεγάλη στρέβλωση στο τι συνιστά πραγματικό δικαίωμα στον γάμο και στην τεκνοποίηση. Θεωρούμε παραπλανητικό τον ισχυρισμό ότι η διαφορετική ρύθμιση διαφορετικών καταστάσεων παραβιάζει τα ίσα δικαιώματα των πολιτών.

Ο γάμος αποτέλεσε τη θεσμική μήτρα της τεκνοποίησης. Η ικανοποίηση της σεξουαλικότητας του ανθρώπου δεν ταυτίζεται με την τεκνοποίηση. Με αυτήν την έννοια, δεν ήταν το βασικό κίνητρο της θεσμοθέτησης του γάμου σε κανέναν κοινωνικοοικονομικό σχηματισμό, που αρχικά αφορούσε τις τάξεις των ιδιοκτητών. Στη συνέχεια, από την όψιμη φεουδαρχία έως και τον όψιμο καπιταλισμό, σταδιακά επεκτάθηκε και για τις εργατικές - λαϊκές δυνάμεις. Ο γάμος - οικογένεια ως κοινωνική μονάδα που περιέκλειε την αναπαραγωγή του είδους, αποτέλεσε θεσμό που καθοριζόταν - και σε σημαντικό βαθμό συνεχίζει και σήμερα - από τις εκάστοτε συνθήκες και ανάγκες της κοινωνικής παραγωγής - κατανομής, τον χαρακτήρα των κοινωνικών σχέσεων.

Γι' αυτό η άρνηση του ΚΚΕ στην επέκταση του πολιτικού γάμου σε ομόφυλα ζευγάρια δεν σχετίζεται με τον σεξουαλικό προσανατολισμό του καθενός και της καθεμιάς, με τη στάση του απέναντι στην ομοφυλοφιλία ή αμφιφυλοφιλία ως έκφραση της σεξουαλικότητας. Υπενθυμίζουμε, άλλωστε, ότι το ΚΚΕ έχει κάνει νομοθετικές προτάσεις και έχει αναπτύξει πολιτικές δράσεις, προκειμένου να καταργηθεί οποιασδήποτε μορφής απομόνωση, καταδικάζοντας κάθε μορφή ρατσισμού απέναντι σε ανθρώπους ομόφυλου σεξουαλικού προσανατολισμού. Αντιπαλεύουμε τον αποκλεισμό ομοφυλόφιλου/ης από μαθητεία, εργασία, στέγη, πρόσβαση σε οποιαδήποτε κοινωνική - πολιτιστική - αθλητική ή άλλη δραστηριότητα. Το ΚΚΕ αντιπαλεύει κάθε είδους διαίρεση με βάση τη φυλή, το φύλο, το χρώμα, τη θρησκεία, το έθνος, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, με βασικό κριτήριο την ανάγκη ταξικής ενότητας της εργατικής τάξης, τα κοινά συμφέροντα της μεγάλης πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, όλων των λαών του κόσμου. Αυτή η ουσιαστική τοποθέτηση του Κόμματός μας επιχειρείται να παρερμηνευτεί, να εμφανιστεί ως αντιφατική, λόγω της αντίρρησης που διατυπώνουμε τα ομόφυλα ζευγάρια μέσω του πολιτικού γάμου να αποκτούν το δικαίωμα στην από κοινού τεκνοθεσία κ.λπ.

Χωρίζει άβυσσος την τοποθέτηση του ΚΚΕ από «ομοφοβικές» αντιλήψεις και αντίστοιχες πρακτικές, από τη μεσαιωνική εκκλησιαστική αντίληψη της εκτός γάμου σεξουαλικότητας - ειδικά για τη γυναίκα - καθώς και της ομοφυλοφιλίας.

Η εναντίωση της Εκκλησίας στον πολιτικό γάμο των ομόφυλων ζευγαριών γίνεται από

τη σκοπιά ότι θεωρεί «αμαρτία» την ομοφυλοφιλία, υποστηρίζοντας ότι «αντιβαίνει» στη δοσμένη «από τον θεό» συμπληρωματικότητα άνδρα - γυναίκας και στον δοσμένο «από τον θεό» θεσμό του γάμου, για να διαμορφώνονται, όπως λέει, συνθήκες αγάπης και ισορροπίας ανάμεσα στους συζύγους αλλά και στη σχέση τους με τα παιδιά.

Αλλά και οι διαφωνίες αστικών δυνάμεων στον σχετικό νόμο εκφράζονται, για να υπερασπιστούν τον γάμο ως το «θεσμικό κουκούλι» της πυρηνικής οικογένειας ως θεμελιακής οικονομικής - κοινωνικής μονάδας.

Το ΚΚΕ, ως επαναστατικό εργατικό κόμμα, στα 105 χρόνια της Ιστορίας του απέδειξε ότι σε γενική κατεύθυνση πάλεψε σθεναρά ιδεολογικά - πολιτικά αλλά και έμπρακτα μέσα από τις δυνάμεις του για τη διαμόρφωση του νέου ανθρώπου, που κατακτά την κομμουνιστική ηθική - και όχι μόνο την ιδεολογία - που δίνει μάχη με τις αδυναμίες του, που δεν θεωρητικοποιεί την ατομική ιδιαιτερότητά του (ακόμα και σε σχέση με τη σεξουαλικότητά του) και δεν αναπτύσσει το «εγώ» του σε βάρος της ταξικής και επαναστατικής συλλογικότητας.

Το ΚΚΕ πέτυχε τις μεγαλύτερες τέτοιες κατακτήσεις του σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης, όπως στην περίοδο του ΔΣΕ, στις φυλακές και τις εξορίες, κάνοντας τομή στο ζήτημα του σεβασμού και της ανάδειξης της γυναίκας στην κοινωνική δράση, στον ταξικό, πολιτικό αγώνα, της προστασίας των παιδιών. Τέτοιες κατακτήσεις αποτελούν παρακαταθήκη για τον ταξικό αγώνα στις σημερινές, νέες πολύπλοκες και αντιφατικές συνθήκες, πηγή κομμουνιστικής συνειδητοποίησης και ηθικής για τους νέους και τις νέες, για την υπεράσπιση και ανάπτυξη της επαναστατικής εργατικής ταυτότητας του Κόμματος.

7. Στην κατεύθυνση παρερμηνείας της θέσης του ΚΚΕ πρωτοστατούν δυνάμεις, που στο όνομα του «ατομικού δικαιωτισμού» συσκοτίζουν τη σχέση ατομικού - κοινωνικού δικαιώματος, αρνούνται το κοινωνικό περιεχόμενο κάθε ατομικού δικαιώματος. Κανένα ατομικό δικαίωμα δεν μπορεί να αποσπαστεί από τις εκμεταλλευτικές, καπιταλιστικές σχέσεις. Το σύνολο των αστικών θεσμών, ανάμεσά τους και των νομικών, δικαιοκρινών, εδράζονται στην καπιταλιστική οικονομία της ταξικής ανισότητας.

Ταυτόχρονα, αυτές οι απόψεις αξιοποιούνται για να καλλιεργείται σε ατομικό επίπεδο μια «θολή», ρευστή, αταξική ταυτότητα του ατόμου χωρίς καμιά αντικειμενική βάση.

Οι σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις, που παρουσιάζονται ως υπερασπιστές του «ατομικού δικαιώματος», στην πράξη νομιμοποιούν την ακραία εκμετάλλευση της γυναίκας και την εμπορευματοποίηση του σώματος με την εμπορική παρένθετη μητρότητα, όπως επιβεβαιώθηκε και από τη σχετική πρόταση νόμου του ΣΥΡΙΖΑ. Παράλληλα, από κυβερνητικές θέσεις συνέβαλαν ακόμα και στη συγκάλυψη αστυνομικών αυθαιρεσιών σε βάρος ανθρώπων ομόφυλου σεξουαλικού προσανατολισμού.

ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, Νέα Αριστερά, όπως έχουν στηρίξει σε κομβικά ζητήματα την κυβέρνηση της ΝΔ (υπερμνημόνια, Ταμείο Ανάκαμψης, ιμπεριαλιστικά σχέδια ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ στην Ουκρανία, στήριξη του Ισραήλ στη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού κ.ά.) έτσι και τώρα παίζουν τον ρόλο του «αριστερού» υποστηρικτή της κυβερνητικής πολιτικής, αναπαράγοντας την κυρίαρχη κατεύθυνση της εμπορευματοποίησης της ανθρώπινης αναπαραγωγής, που καθιερώθηκε στις ΗΠΑ, στην ΕΕ με τις πλάτες του ΝΑΤΟ. Όσο για τα ακροδεξιά μορφώματα, ανακυκλώνοντας αναχρονιστικές απόψεις για την οικογένεια, αποτελούν «χρήσιμο άλλοθι» για τη ΝΔ.

8. Με βάση τα παραπάνω, τίθενται ερωτήματα για την ένταση της παραπληροφόρησης σε σχέση με αυτά τα ζητήματα εκ μέρους πολιτικών, βουλευτών, πρώην ή νυν υπουργών: Γιατί δεν επιχειρείται η αντικειμενική τοποθέτηση με βάση την υπάρχουσα νομοθεσία/ νομολογία/ κανονισμούς κ.λπ; Γιατί δεν επιδιώκεται η βελτίωσή τους; Γιατί δυνάμεις που πρωτοστατούν στην καταπάτηση κοινωνικών και ατομικών δικαιωμάτων εμφανίζονται σήμερα ως υπερασπιστές των «δικαιωμάτων» και της λεγόμενης «ισότητας»; Γιατί αυτήν την περίοδο επιλέγεται σκόπιμα από την κυβέρνηση σχεδόν μονοθεματικά αυτή η συζήτηση;

Θεωρούμε ότι αυτή η συζήτηση όχι μόνο δεν συμβάλλει στην εξάλειψη των καταδικαστέων κοινωνικών πρακτικών σε βάρος ατόμων με ομόφυλη ή αμφίφυλη σεξουαλικότητα (αποξένωση, βία κ.λπ.), αλλά αντίθετα μπορεί να οδηγήσει ακόμα και στην ένταση αποκρουστικών ομοφοβικών, ρατσιστικών επιθέσεων. Ουσιαστικά, επιδιώκεται ο αποπροσανατολισμός σε σχέση με τα ταξικά δικαιώματα, τη διεκδίκησή τους από το

οργανωμένο κίνημα, η αποδόμηση των κοινωνικών χαρακτηριστικών της προσωπικότητας, επιδρώντας αρνητικά στην κοινωνική συγκρότηση των νέων, των αυριανών εργαζομένων. Μ' αυτόν τον τρόπο μπορούν να χειραγωγηθούν πιο εύκολα άνδρες και γυναίκες από το καπιταλιστικό σύστημα. Είναι η άλλη όψη της προώθησης νέων αντεργατικών - αντιλαϊκών ρυθμίσεων σε όλα τα οικονομικά και ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα (Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια, προστασία από φυσικά φαινόμενα, ασφάλεια στις υποδομές ύδρευσης, Ενέργειας, μεταφορών κ.λπ.).

Προβληματική, επίσης, θεωρούμε την κυρίαρχη γραμμή του συστήματος σύνδεσης της διεκδίκησης της διπλής ομόφυλης γονεϊκότητας με τη γενικευμένη προώθηση θεωριών - και μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος - που υποβαθμίζουν ή φτάνουν να αρνούνται την αντικειμενική βιολογική διαφορά ανδρών και γυναικών, δηλαδή των θεωριών περί «κοινωνικής κατασκευής του φύλου». Διευκρινίζουμε ότι άλλο είναι η ιδεαλιστική - μεταφυσική άποψη ότι το φύλο κατασκευάζεται κοινωνικά και άλλο βέβαια η διαλεκτική - υλιστική εξήγηση της κοινωνικής θέσης και συμπεριφοράς άνδρα - γυναίκας και των αντιλήψεων για τον κοινωνικό ρόλο τους, που διαμορφώνονται στις εκάστοτε ιστορικά δοσμένες οικονομικές συνθήκες οργάνωσης της κοινωνίας. Άλλο είναι η δυσφορία φύλου, τα intersex παιδιά, που σε αυτές τις περιπτώσεις υπάρχουν αντικειμενικά χαρακτηριστικά, κι άλλο οι θεωρίες περί «ευρέος φάσματος φύλου».

Τέτοιες απόψεις, που προωθεί η αυτοαποκαλούμενη ηγεσία των ΛΟΑΤΚΙ, επιχειρούν να τσουβαλιάσουν ανθρώπους με διαφορετικά ταξικά συμφέροντα και πολιτικές τοποθετήσεις, με διαφορετικές εκφράσεις της σεξουαλικότητας κ.λπ.

Αυτές οι ανορθολογικές, αντιεπιστημονικές θεωρίες υπηρετούν πολλαπλά τους στόχους του κεφαλαίου. Καλλιεργούν την αποσύνδεση του ανθρώπου από κάθε αντικειμενικό προσδιορισμό (π.χ. φύλο, τάξη κ.λπ.) και διευκολύνουν τη χειραγωγή του στο πλαίσιο του συστήματος. Εμφανίζουν ως ατομικό δικαίωμα ακόμα και την αποδοχή της μεταμόρφωσης του ανθρώπινου σώματος με την προσθήκη εμφυτευμάτων για τη διασύνδεσή του με άλλους εργαζόμενους, με το διαδίκτυο και άλλες «έξυπνες μηχανές», για την καπιταλιστική κερδοφορία. Δηλαδή, στις σύγχρονες συνθήκες υπηρετούν τη διεύρυνση της εμπορευματοποίησης των αλλαγών στο ανθρώπινο σώμα, ενώ δεν υπάρχει ως ανάγκη για ιατρικούς λόγους. Σε αυτήν την κατεύθυνση, η σύγχρονη καπιταλιστική εξουσία χρησιμοποιεί τα νέα επιστημονικά και τεχνολογικά επιτεύγματα, όχι για να μειώσει τον γενικό χρόνο εργασίας και να βελτιώσει τις συνθήκες εργασίας και διαβίωσης, αλλά και για να αποδομήσει την κοινωνική ταξική συνείδηση.

Οι νέες επιστημονικές - τεχνολογικές δυνατότητες αντί να χρησιμοποιούνται για την ευημερία των εργαζομένων, αξιοποιούνται σε στρεβλή - αντικοινωνική κατεύθυνση, με σκοπό την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου. Για παράδειγμα, απέναντι στην έλλειψη ουσιαστικής κοινωνικής στήριξης για τεκνοποίηση στην πιο γόνιμη ηλικία, η κρυσσαίνηση ωαρίων ή η προοπτική της κύησης εργαστηρίου προβάλλονται ως «λύση» για την παραμονή της γυναίκας στην εργασία και την ένταση της εκμετάλλευσής της.

Δεν είναι τυχαίο ότι όλα αυτά διοχετεύονται, δοκιμάζονται, προωθούνται από τα πιο ισχυρά κέντρα του διεθνούς ιμπεριαλιστικού συστήματος, όπως η ΕΕ, οι ΗΠΑ, το Ηνωμένο Βασίλειο. Είναι ενταγμένα σε ένα ολόκληρο πλέγμα μεγάλων οικονομικών συμφερόντων, χρηματοδότησης, προπαγάνδας, που αγκαλιάζει όλες τις σφαίρες της οικονομικής, πολιτικής, πολιτιστικής, πνευματικής ζωής, με στόχο την ενσωμάτωση, τον αποπροσανατολισμό και τη χειραγωγή. Από την άλλη, στο υπό διαμόρφωση ιμπεριαλιστικό ευρασιατικό μπλοκ, η Ρωσία ακολουθεί την αντίθετη κατεύθυνση, με ιδεολογικό προκάλυμμα την «υπεράσπιση των παραδοσιακών αξιών».

Είναι αξιοσημείωτο ότι κυβερνητικά στελέχη, για να προωθήσουν το νομοσχέδιο καταφεύγουν σε ωμό αντισοβιετισμό και αντικομμουνισμό, συνδέουν την προώθησή του με την παραπέρα ενσωμάτωση της χώρας μας στο «στρατόπεδο» του ευρωατλαντισμού. Εμμέσως αναγνωρίζουν ότι γύρω από τα ζητήματα αυτά βρίσκεται σε εξέλιξη μια σφοδρή ενδοϊμπεριαλιστική αναμέτρηση, που συνδέεται τόσο με τα συμφέροντα των καπιταλιστών στην παγκόσμια αγορά της βιοτεχνολογίας, όσο και με το ιδεολογικό προκάλυμμα με το οποίο προωθούνται τα καπιταλιστικά συμφέροντα.

Όλα αυτά συνοδεύονται από ιδέες που συστηματικά συσκοτίζουν το καπιταλιστικό κίνητρο, παρουσιάζουν «το μαύρο άσπρο», τη συντήρηση και τη νέα αντιδραστικοποίηση του καπιταλισμού ως πρόοδο, για να πετυχαίνουν τη χειραγωγή των εργατικών - λαϊκών μαζών,

ιδιαίτερα της νεολαίας, που στερείται βαθύτερης ιστορικής γνώσης αλλά και ταξικής εμπειρίας.

Την ίδια στιγμή, ιδιωτικοί και κρατικοί φορείς δεν προσανατολίζουν τη δημόσια συζήτηση, το αντίστοιχο ενδιαφέρον για τα σύγχρονα προβλήματα στις σχέσεις των δύο φύλων, που συνδέονται και με τη γενικευμένη συμμετοχή των γυναικών στην κοινωνική εργασία, η οποία έχει προοδευτικό χαρακτήρα, αλλά αντικειμενικά διαμορφώνει νέες ανάγκες στη σχέση εργασίας - μητρότητας/ πατρότητας. Πολύ περισσότερο εφόσον δεν υπάρχουν η αντίστοιχη κοινωνική πολιτική στήριξης, οι αντίστοιχες οικονομικές, κοινωνικές συνθήκες για να μην αποφεύγουν νέες γυναίκες και νέοι άνδρες την τεκνοποίηση στην πιο γόνιμη ηλικία τους.

Όπωςδήποτε απαιτείται βαθύτερη διερεύνηση της σχετικής πολιτικής και επιστημονικής συζήτησης στο πλαίσιο της ΕΕ και διεθνώς, της ανησυχίας τους για την κρίση της «ετερόφυλης πυρηνικής οικογένειας». Το καπιταλιστικό σύστημα εξακολουθεί να τη χρειάζεται, για να παίρνει σχεδόν εξ ολοκλήρου πάνω της τη φροντίδα των παιδιών, καλύπτοντας την έλλειψη ολόπλευρων και ποικιλόμορφων δωρεάν κοινωνικών δομών στήριξης γονιών και παιδιών.

Στον 21ο αιώνα, τα παιδιά δεν χρειάζονται γενικά «φροντιστές». Ο σύγχρονος εργαζόμενος - γυναίκα και άνδρας - δεν θα πρέπει να στερηθεί την ευτυχία της νέας ζωής, γιατί είναι καταδικασμένος να κυνηγάει πτυχία και πιστοποιητικά εφ' όρου ζωής για να έχει δουλειά χωρίς ωράριο, χωρίς αργίες, να μην μπορεί να φύγει από το σπίτι των γονιών του και να συμπληρώνει το εισόδημά του από τους γονείς μέχρι τα 30 και παραπάνω χρόνια του.

9. Συμπερασματικά για το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου:

--Δεν συμφωνούμε με το σχέδιο νόμου της κυβέρνησης της ΝΔ, όπως και με την πρόταση νόμου που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ για τον πολιτικό γάμο των ομόφυλων ζευγαριών. Επί της αρχής θα το καταψηφίσουμε.

--Οι προτάσεις της ΝΔ όχι μόνο δεν λύνουν τα κρίσιμα ζητήματα της εμπορευματοποίησης της τεκνοποίησης και της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια, που οδηγεί ντε φάκτο στην κατάργηση του δικαιώματος του παιδιού για μητρότητα - πατρότητα, αλλά αντίθετα τα συσκοτίζουν και τα αναπαράγουν σε υπερθετικό βαθμό. Με διαφορετικό σκεπτικό και διαφορετικά βήματα κλιμάκωσης, οδηγούν στην υλοποίηση της πρότασης Κασσελάκη, αφού ανοίγουν τον δρόμο για εμπόριο παιδιών (μέσω τεκνοθεσίας κ.ά.), για προσφυγή σε παράνομες μεθόδους παρένθετης μητέρας ή σε προσφυγή σε χώρες του εξωτερικού όπου επιτρέπεται η διαδικασία, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, ανοίγοντας τον ασκό του Αιόλου, φτάνοντας μέχρι και στην ευγονική. Τέλος, εκτός από τα παραπάνω, πρέπει να επισημάνουμε ότι η θεσμοθέτηση του πολιτικού γάμου στα ομόφυλα ζευγάρια αποτελεί προϋπόθεση για μελλοντική προσφυγή σε ελληνικά δικαστήρια και στο Ευρωπαϊκό (ΕΣΔΑ), προκειμένου να υλοποιηθεί όλη η ατζέντα στο όνομα εξάλειψης των διακρίσεων.

--Μιλώντας, λοιπόν, για γάμο στη σημερινή του μάλιστα εξέλιξη, άξονας της πολιτικής του ΚΚΕ είναι η θεσμοθετημένη ρύθμιση της κοινής γονικής μέριμνας με γνώμονα τα συμφέροντα του παιδιού και όχι τις στενά ατομικές επιθυμίες των γονιών.

--Συνεχίζουμε να παλεύουμε για την αναγκαία κρατική, κοινωνική προστασία των παιδιών, για την ανάπτυξη ενός δικτύου κρατικών, δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών με επίκεντρο την πρόληψη, με προσλήψεις μόνιμων ψυχολόγων, κοινωνικών λειτουργών στις σχολικές μονάδες, στις πανεπιστημιακές σχολές, στους χώρους δουλειάς, στις αθλητικές και πολιτιστικές δομές. Ιδιαίτερη σημασία πρέπει να δίνεται στην παιδική και εφηβική ηλικία, με ανάπτυξη ειδικής κοινωνικής υπηρεσίας στελεχωμένης με ομάδα επιστημόνων, ώστε να παρακολουθεί την ψυχοδιανοητική και σωματική ανάπτυξη των παιδιών, των εφήβων και των νέων.

--Διεκδικούμε ρυθμίσεις, που θα βελτιώνουν στην καθημερινότητα τη σχέση του παιδιού με τον/ τη σύντροφο του φυσικού ή θετού γονέα.

--Υψώνουμε ασπίδα προστασίας μέσα στον συλλογικό, οργανωμένο αγώνα του εργατικού, λαϊκού κινήματος, του φοιτητικού, μαθητικού κινήματος απέναντι σε κάθε κοινωνική απομόνωση και ρατσιστική επίθεση ανθρώπων με κριτήριο το φύλο, τη φυλή, τη θρησκεία, την εθνοτική καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό και άλλα προσωπικά γνωρίσματα, αναδεικνύοντας την ταξική ρίζα των κοινωνικών ανισοτήτων.

**Η ΚΕ του ΚΚΕ
26/1/2024**